

Ión z Chiu

Fragmenta (FGrH), Volume-Jacoby- F 3b; p. 392F

Fr. 1 = Pausaniás, Graeciae descriptio VII, 4, 8

Ἴωνι δὲ τῶι ποιήσαντι τραγωιδίαν ἔστιν ἐν τῇ συγγραφῇ τοιάδε εἰρημένα· Ποσειδῶνα ἐς τὴν νῆσον ἔρημον οὖσαν ἀφικέσθαι καὶ νύμφηι τε ἐνταῦθα συγγενέσθαι, καὶ ὑπὸ τὰς ὠδῖνας τῆς νύμφης χιόνα ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν ἐς τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τούτου Ποσειδῶνα τῶι παιδὶ ὄνομα θέσθαι Χίον. συγγενέσθαι δὲ αὐτὸν καὶ ἑτέροι νύμφηι, καὶ γενέσθαι οἱ παῖδας Ἄγγελόν τε καὶ Μέλανα. ἀνὰ χρόνον δὲ καὶ Οἰνοπίωνα ἐς τὴν Χίον καταῤῥαι ναυσὶν ἐκ Κρήτης, ἔπεσθαι δὲ οἱ καὶ τοὺς παῖδας Τάλον καὶ Εὐάνθην καὶ Μέλανα καὶ Σάλαγόν τε καὶ Ἀθάμαντα. (9) ἀφίκοντο δὲ καὶ Κᾶρες ἐς τὴν νῆσον ἐπὶ τῆς Οἰνοπίωνος βασιλείας καὶ Ἄβαντες ἐξ Εὐβοίας. Οἰνοπίωνος δὲ καὶ τῶν παίδων ἔλαβεν ὕστερον Ἄμφικλος τὴν ἀρχήν· ἀφίκετο δὲ ἐξ Ἰστιαίας ὁ Ἄμφικλος τῆς ἐν Εὐβοίαι κατὰ μάντευμα ἐκ Δελφῶν. Ἐκτῶρ δὲ ἀπὸ Ἄμφικλου τετάρτηι γενεᾷ (βασιλείαν γὰρ ἔσχε καὶ οὗτος) ἐπολέμησεν Ἀβάντων καὶ Καρῶν τοῖς οἰκοῦσιν ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τοὺς μὲν ἀπέκτεινεν ἐν ταῖς μάχαις, τοὺς δὲ ἀπελθεῖν ἠνάγκασεν ὑποσπόνδους. (10) γενομένης δὲ ἀπαλλαγῆς πολέμου Χίοις, ἀφικέσθαι τηνικαῦτα ἐς μνήμην Ἐκτορι ὡς σφᾶς καὶ Ἴωσι δέοι συνθύειν ἐς Πανιώνιον· τρίποδα δὲ ἄθλον λαβεῖν αὐτὸν ἐπὶ ἀνδραγαθίαι παρὰ τοῦ κοινοῦ φησι τοῦ Ἴώνων. τσαῦτα εἰρηκότα ἐς Χίους Ἴωνα εὗρισκον· οὐ μέντοι ἐκεῖνό γε εἴρηκε, καθ' ἣντινα αἰτίαν Χίοι τελοῦσιν ἐς Ἴωνας.

Fr. 2 = Athénaios X, 28; p. 426e

περὶ δὲ ταύτης κράσεως [δύο πρὸς πέντε ἢ ἓνα πρὸς τρεῖς] Ἴων ὁ ποιητῆς ἐν τῶι Περὶ Χίου φησὶν ὅτι εὐρῶν ὁ μάντις Παλαμήδην ἐμαντεύσατο πλοῦν ἔσεσθαι τοῖς

Ἑλλησι πίνουσιν τρεῖς πρὸς ἓνα κυάθους· οἱ δ' ἐπιτεταμένως χρώμενοι τῷ ποτῶι δύο οἴνου ἔπινον πρὸς πέντε ὕδατος.

Fr. 3 = Orión, Etym. p. 94, 25 Sturz (Et. M. p. 569, 34)

λόγχη· λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν. Ἴων ἐν Χίου Κτίσει·
ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν πεντήκοντα.

Fr. 4 = Athénaios III, 44; p. 93a

τῶν δὲ χημῶν μνημονεύει Ἴων ὁ Χίος ἐν Ἐπιδημίαις.

Fr. 5 = Athénaios III, 69a p. 107a

καὶ ὁ Χίος δὲ Ἴων ἐν ταῖς Ἐπιδημίαις ἔφη·
τῶι ἐπίπλωι ἐπικαλύψας.

Fr. 6 = Athénaios XIII, 81; p. 603e-604d

φιλομεῖραξ δὲ ἦν ὁ Σοφοκλῆς, ὡς Εὐριπίδης φιλογύνης. Ἴων γοῦν ὁ ποιητῆς ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Ἐπιδημίαις γράφει οὕτως·
Σοφοκλεῖ τῶι ποιητῆι ἐν Χίωι συνήντησα, ὅτε ἔπλει εἰς Λέσβον στρατηγός, ἄνδρι παιδιώδει παρ' οἴνον καὶ δεξιῶι. Ἐρμεσίλεω δὲ ξένου οἱ ἐόντος καὶ προξένου Ἀθηναίων ἐστιῶντος αὐτόν, ἐπεὶ παρὰ τὸ πῦρ ἐστεῶς ὁ τὸν οἴνον ἐγχεῶν παῖς ... ἐὼν δῆλος ἦν εἶπέ τε ἑβούλει με ἡδέως πίνειν· φάντος δ' αὐτοῦ, ἑβραδέως τοίνυν καὶ πρόσφερε μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα'. ἔτι πολὺ μᾶλλον ἐρυθρίασαντος τοῦ παιδός, εἶπε πρὸς τὸν συγκατακείμενον· ὡς καλῶς Φρύνιχος (III, 561, 2 Bgk 4) ἐποίησεν εἶπας ἑλάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρηῆσιν φῶς ἔρωτος'. καὶ πρὸς τὸδε ἡμεῖφθη ὁ Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυθραῖος, γραμμάτων ἐὼν διδάσκαλος· ἑσοφὸς μὲν δὴ σύ γε εἶ, ὦ Σοφόκλεις, ἐν ποιήσει· ὅμως μέντοι γε οὐκ εὖ εἴρηκε Φρύνιχος πορφυρέας εἰπὼν τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ. εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέωι ἐναλείψειε τουδὶ τοῦ παιδός τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. οὐ κάρτα δὴ [καλὸν] τὸ καλὸν τῶι

μὴ καλῶι φαινομένωι εἰκάζειν. ἄνγελάσας [δ'] ἐπὶ τῶι Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς ἴουδὲ τόδε σοι ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον (F 44 Diehl) κάρτα δοκέον τοῖς Ἑλλησιν εὖ εἰρησθαι ἄπορφυρέου ἀπὸ στόματος ἰεῖσα φωνὰν παρθένος, οὐδ' ὁ ποιητῆς [ἔφη] [ὁ] λέγων ἄχρυσόκομαν Ἄπόλλωνα (Pindar. Ol. 6, 41): χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. οὐδὲ ὁ φᾶς ῥοδοδάκτυλον; εἰ γὰρ τις εἰς ῥόδεον χρῶμα βάψειε τοὺς δακτύλους, πορφυροβάφου χεῖρας καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς ποιήσειεν [ἄν]ῃ. γελασάντων δέ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῆι ἐπιραπίξει, ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῶι λόγῳ εἶχετο. εἶρετο γὰρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῶι μικρῶι δακτύλῳ ἀφαιρετέοντα, εἰ καθοραῖ τὸ κάρφος. φάντος δὲ καθορᾶν, ἄπο τοῖνυν φύσησον αὐτό, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλός σοι. προσαγαγόντος δ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἤγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῆι κεφαλῆι ἀσσοτέρα γένηται: ὡς δ' ἦν οἱ κάρτα πλησίον, περιλαβὼν τῆι χεῖρι ἐφίλησεν. ἐπικροτησάντων δὲ πάντων σὺν γέλωτι καὶ βοῆι ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, ἄμελετῶ [εἶπεν] στρατηγεῖν, ὦ ἄνδρες, ἐπειδήπερ Περικλῆς ποιεῖν μὲν [με] ἔφη, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. ἄρ' οὖν οὐ κατ' ὀρθὸν μοι πέπτωκεν τὸ στρατήγημα; τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγεν τε καὶ ἔρησεν, ὅτε πίνοι [ἦ] πράσσοι]. τὰ μέντοι πολιτικὰ οὐτε σοφὸς οὐτε ῥεκτήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἷς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων.

Fr. 7 = Schol. M Aischyl. Pers. 432

Ἰων ἐν ταῖς Ἐπιδημῖαις παρεῖναι Αἰσχύλον ἐν τοῖς Σαλαμινιακοῖς φησίν.

Fr. 8 = Pollux 2, 88

παρὰ δ' Ἰωνι τῶι τραγικῶι ἐν τῶι ἐπιγραφομένῳ Συνεκδημητικῶι καὶ ἄσπανοπῶγων' τις ὀνομάζεται.

Fr. 9 = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum II, 23

Ἰων δὲ ὁ Χίος καὶ νέον ὄντα [τὸν Σωκράτην] εἰς Σάμον σὺν Ἀρχελάωι ἀποδημῆσαι.

Fr. 10 = Lexicon Sabbait. p. 1, 20 Pap–Ke

Ἰων εἴρηκεν· αὐτοφρόνων καὶ ὁμοσπόνδων.

Fr. 11 = Fot. Berol. p. 40, 23 Rei

... ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας φασὶν ἀστὰς λέγεσθαι καὶ Ἀττικάς. πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμαστρίδι (II, 543, 10 K)· καὶ Ἰων δὲ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησί, καὶ Πίνδαρος ἐν Σκολίοις.

Fr. 12 = Plútarchos, Cim. 5, 3

ἦν δὲ καὶ τὴν ἰδέαν οὐ μεμπτός, ὡς Ἰων ὁ ποιητὴς φησιν, ἀλλὰ μέγας, οὐληὶ καὶ πολλῇι τριχὶ κομῶν τὴν κεφαλὴν.

Fr. 13 = Plútarchos, Cim. 9, 1

συνδειπνήσαι δὲ τῷ Κίμωνί φησιν ὁ Ἰων, παντάπασι μειράκιον ἦκων εἰς Ἀθήνας ἐκ Χίου, παρὰ Λαομέδοντι. καὶ τῶν σπονδῶν γενομένων, παρακληθέντος ἄισαι καὶ ἄισαντος οὐκ ἀηδῶς, ἐπαινεῖν τοὺς παρόντας ὡς δεξιώτερον Θεμιστοκλέους· ἐκεῖνον γὰρ αἰδεῖν μὲν οὐ φάναι μαθεῖν οὐδὲ κιθαρίζειν, πόλιν δὲ ποιῆσαι μεγάλην καὶ πλουσίαν ἐπίστασθαι. (2) τὸν τευθεν, οἷον εἰκὸς ἐν πότηι, τοῦ λόγου ῥυέντος ἐπὶ τὰς πράξεις τοῦ Κίμωνος καὶ μνημονευομένων τῶν μεγίστων, αὐτὸν ἐκεῖνον ἐν διελθεῖν στρατήγημα τῶν ἰδίων ὡς σοφώτατον. (3) ἐπεὶ γὰρ ἐκ Σηστοῦ καὶ Βυζαντίου πολλοὺς τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους λαβόντες οἱ σύμμαχοι τῷ Κίμωνι διανεῖμαι προσέταξαν, ὁ δὲ χωρὶς μὲν αὐτοὺς χωρὶς δὲ τὸν περὶ τοῖς σώμασι κόσμον αὐτῶν ἔθηκεν, ἠτιῶντο τὴν διανομὴν ὡς ἄνισον. (4) ὁ δὲ τῶν μερίδων ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἐλέσθαι τὴν ἑτέραν, ἣν δ' ἂν ἐκεῖνοι καταλίπωσιν ἀγαπήσειν Ἀθηναίους. Ἡροφύτου δὲ τοῦ Σαμίου συμβουλευσαντος αἰρεῖσθαι τὰ Περσῶν μᾶλλον ἢ

Πέρσας, τὸν μὲν κόσμον αὐτοὶ ἔλαβον, Ἀθηναίοις δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλιπον.

(5) καὶ τότε μὲν ὁ Κίμων ἀπήγει γελοῖος εἶναι δοκῶν διανομεύς, τῶν μὲν συμμάχων ψέλια χρυσᾶ καὶ μανιάκας καὶ στρεπτοὺς καὶ κάνδυας καὶ πορφύραν φερομένων, τῶν δ' Ἀθηναίων γυμνὰ σώματα κακῶς ἡσκημένα πρὸς ἐργασίαν παραλαβόντων.

(6) μικρὸν δ' ὕστερον οἱ τῶν ἐαλωκότων φίλοι καὶ οἰκεῖοι καταβαίνοντες ἐκ Φρυγίας καὶ Λυδίας ἐλυτροῦντο μεγάλων χρημάτων ἕκαστον, ὥστε τῷ Κίμωνι τεσσάρων μηνῶν τροφᾶς εἰς τὰς ναῦς ὑπάρξαι καὶ προσέτι τῇ πόλει χρυσίον οὐκ ὀλίγον ἐκ τῶν λύτρων περιγενέσθαι.

Fr. 14 = Plútarchos, Cim. 16, 8

πέμπουσιν οὖν οἱ Λακεδαιμόνιοι Περικλείδαν εἰς Ἀθήνας δεόμενοι βοηθεῖν (9) Ἐφιάλτου δὲ κωλύοντος καὶ διαμαρτυρουμένου μὴ βοηθεῖν Κίμωνά φησι Κριτίας (1η) ἀναπέισαντα τὸν δῆμον ἐξελθεῖν βοηθοῦντα μετὰ πολλῶν ὀπλιτῶν. (10) ὁ δ' Ἴων ἀπομνημονεύει καὶ τὸν λόγον, ὧι μάλιστα τοὺς Ἀθηναίους ἐκίνησε, παρακαλῶν μῆτε τὴν Ἑλλάδα χωλὴν μῆτε τὴν πόλιν ἑτερόζυγα περιδεῖν γεγενημένην.

Fr. 15 = Plútarchos, Pericl. 5, 3

ὁ δὲ ποιητὴς Ἴων μοθωνικὴν φησι τὴν ὀμιλίαν καὶ ὑπότυφον εἶναι τοῦ Περικλέους, καὶ ταῖς μεγαλαυχίαις αὐτοῦ πολλὴν ὑπεροψίαν ἀναμεμεῖχθαι καὶ περιφρόνησιν τῶν ἄλλων· ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελές καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουςωμένον ἐν ταῖς [συμ]περιφοραῖς. ἀλλ' Ἴωνα μὲν ὥσπερ τραγικὴν διδασκαλίαν ἀξιοῦντα τὴν ἀρετὴν ἔχειν τι πάντως καὶ σατυρικὸν μέρος ἐῶμεν.

Fr. 16 = Plútarchos, Pericl. 28, 7

θαυμαστὸν δέ τι καὶ μέγα φρονῆσαι καταπολεμήσαντα τοὺς Σαμίους φησὶν αὐτὸν [τὸν Περικλέα] ὁ Ἴων, ὡς τοῦ μὲν Ἀγαμέμνονος ἔτεσι δέκα βάρβαρον πόλιν, αὐτοῦ δὲ μηνὶ ἑννέα τοὺς πρώτους καὶ δυνατωτάτους Ἰώνων ἐλόντος.

Fr. 17 = Plútarchos, De fort. Rom. 1; p. 316d

Ἴων μὲν οὖν ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ καταλογάδην αὐτῶι γεγραμμένοις φησὶν ἀνομοιότατον πρᾶγμα τῆι σοφίαι τὴν τύχην οὔσαν ὁμοιοτάτων πραγμάτων γίνεσθαι δημιουργόν· αὐξουσιν ἀμφοτέραι πόλεις, κοσμοῦσιν ἄνδρας, εἰς δόξαν ἀνάγουσιν, εἰς δύναμιν, εἰς ἡγεμονίαν.

Fr. 17b = Plútarchos, Quaest. symp. 8, 1, 1; 717b

οὐ φαύλως εἰπεῖν Ἴωνα περὶ τῆς τύχης ὅτι πολλὰ τῆς σοφίας διαφέρουσα πλείστ' αὐτῆι ὅμοια ποιεῖ.

Fr. 18 = Pollux 2, 95 (Tzetzés, Chil. 3, 957/8)

ὁ δὲ Νικοκλέους τοῦ Κυπρίου πατὴρ ... (τὸ μὲν ὄνομα αὐτῶι Τίμαρχος ἦν), διστοίχους δ' εἶχεν ἄρα τῶι Ἀριστοτέλους λόγῳ (F 527 Rose) τοὺς ὀδόντας, κατὰ δὲ τὴν Ἴωνος τοῦ Χίου δόξαν (FTG p. 738, 30 N2) τριστοίχους Ἡρακλῆς.

Fr. 19 = Pollux 6, 98

βομβυλιὸς δὲ τὸ στενὸν ἔκπωμα καὶ βομβοῦν ἐν τῆι πόσει, ὡς Ἀντισθένης ἐν Προτρεπτικῶι τὸ δὲ ποτήριον Ἴων (p. 745, 64 N2) ἐκάλεσεν.

Fr. 20 = Varro, De orig. ling. Lat. fr. 46; p. 201 Goetz–Schoell

ut Ion scribit, quinta vicesima est littera quam vocant agma, cuius forma nulla est Graeci et Accius noster bina g scribunt, alii n et g.

Fr. 21 = Frynichos, Eclogae 287 Ruth

παραθήκην Ἰππίαν (B 10) καὶ Ἴωνα τινὰ συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι· ἡμεῖς δὲ τοῦτο παρακαταθήκην ἐροῦμεν ὡς Πλάτων καὶ Θουκυδίδης καὶ Δημοσθένης.

Fr. 22 = Plútarchos, De prof. in virt. 8; p. 79de (Stobaios, Florileg. III, 29, 89)

ἀλλ' οἳ γε μᾶλλον ἔτι προκόπτοντες οὐκ ἀπὸ λόγων μόνον ἀλλὰ καὶ θεαμάτων καὶ πραγμάτων πάντων ὠφελεῖσθαι δύνανται οἷα καὶ περὶ Αἰσχύλου λέγεται καὶ περὶ ἄλλων ὁμοίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ Ἴσθμοῖ θεώμενος ἀγῶνα πυκτῶν, ἐπεὶ πληγέντος τοῦ ἐτέρου τὸ θέατρον ἐξέκραγε, νύξας Ἴωνα τὸν Χίον ὀρᾶις' ἔφη, ὄϊον ἢ ἄσκησις ἐστίν· ὁ πεπληγῶς σιωπᾷ, οἳ δὲ θεώμενοι βοῶσιν'.

Fr. 23 = Vita Sophocl. 20

ἠθοποιεῖ τε καὶ ποικίλλει [Σοφοκλῆς] καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὀμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν, ὅθεν εἰπεῖν Ἴωνικόν τινὰ μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθητήν.

Fr. 24a = Harpokr. s.v. Ἴων· (T 3)

φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν ὡς Ἐπιγένους (?). ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Ἰωνοῖς, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκήψιος καὶ Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἀναγράφουσιν. ... δὲ ἐν αὐτῶι τάδε ... ἀρχὴ δέ μοι τοῦ λόγου· πάντα τρία καὶ [πλέον τοῦδε] πλείω [οὐδὲν οὐδὲ] ἐλάσσω (τούτων τῶν τριῶν). ἐνὸς ἐκάστου ἀρετὴ τριάς, σύνεσις καὶ κράτος καὶ τύχη.

Fr. 24b = Isokratés, Antidosis II, 268

τῶν παλαιῶν σοφιστῶν, ὧν ὁ μὲν ἄπειρον τὸ πλῆθος ἔφησεν εἶναι τῶν ὄντων, Ἐμπεδοκλῆς δὲ τέτταρα καὶ νεῖκος καὶ φιλίαν ἐν αὐτοῖς, Ἴων δ' οὐ πλείω τριῶν, Ἀλκμαίων δὲ δύο μόνον, Παρμενίδης δὲ καὶ Μέλισσος ἓν, Γοργίας δὲ παντελῶς οὐδέν.

Fr. 24c = Ióannés Filoponos, De generatioe et corruptione; p. 207, 18 Vit.

πῦρ μὲν καὶ γῆν ὑπέθετο Παρμενίδης, ταῦτα δὲ μετὰ τοῦ ἀέρος Ἴων ὁ Χῖος ὁ τραγωιδιοποιός, Ἐμπεδοκλῆς δὲ τὰ τέσσαρα ὑπέθετο.

Fr. 25a = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum VIII, 8

Ἴων δὲ ὁ Χῖος ἐν τοῖς Τριαγμοῖς φησιν αὐτὸν [Πυθαγόραν] ἔνια ποιήσαντα ἀνενεγκεῖν εἰς Ὀρφέα.

Fr. 25b = Kléméns Alex., Stromata I, 131, 4-5

Ἴων δὲ ὁ Χῖος ἐν τοῖς Τριαγμοῖς καὶ Πυθαγόραν εἰς Ὀρφέα ἀνενεγκεῖν τινα ἱστορεῖ.
(5) Ἐπιγένης δὲ ἐν τοῖς Περί τῆς εἰς Ὀρφέα [ἀναφερομένης] ποιήσεως Κέρκωπος εἶναι λέγει τοῦ Πυθαγορείου τὴν Εἰς Ἄιδου κατάβασιν καὶ τὸν Ἱερὸν λόγον, τὸν δὲ Πέπλον καὶ τὰ Φυσικὰ Βροντίνου.

Fr. 25c = Suidás, Lexicon s.v. Ὀρφεὺς Λειβήθρων

... ἔγραψε Τριασμούς (λέγονται δὲ εἶναι Ἴωνος τοῦ τραγικοῦ)· ἐν δὲ τούτοις τὰ Ἱεροστολικά καλούμενα, Κλήσεις κοσμικά, Νεοτευκτικά, Ἱεροὺς λόγους ἐν ῥαψωιδίαις κδ (λέγονται δὲ εἶναι Θεογνήτου τοῦ Θεσσαλοῦ, οἱ δὲ Κέρκωπος τοῦ Πυθαγορείου) ... καὶ Φυσικά, ἃ Βροντίνου φασίν.

Fr. 26 = Áetios, Placita philosoph. II, 25, 11 (Doxogr. p. 356b21)

Περὶ σελήνης οὐσίας ... Ἴων σῶμα τῆι μὲν ὑελοειδὲς διαυγές, τῆι δὲ ἀφεγγές.